

Prigode in nezgode gasilcev

Zgodbe, ki so jih prispevali gasilci za 1. Medgeneracijsko srečanje .

Namesto uvoda

Publikacija ob zaključku 1. Medgeneracijskega srečanja 2014 je slika različnih dogodkov, ki so se nam pripetili in jih želimo deliti med seboj. Spodnja zgodba nam je zgled, da smo lahko v več vlogah, vsaka je potrebna in koristna. Izbira je naša.

Zgodbe so prispevali gasilke in gasilci iz vse Slovenije.

Karikature je narisal dijak Matej Jenko, PGD Šinkov Turn.

Za lektoriranje se zahvaljujemo Maji Kovče in Špeli Lemut.

Hvala vsem za prispevke, da jih lahko (kot izkušnje) delimo med seboj.

Saša, Karmen in Marija

Neprecenljiva izkušnja

Maja Kovče, 27, PGD Zreče

Pri svojih 27-ih letih in 18-letni gasilski karieri sem prehodila že dolgo pot, pot obdano s soncem, mavrico in rožicami, včasih pa je bila le-ta preprejena s trnjem, ki me je postavljalo pred nove preizkušnje, ki sem jih vedno vzela kot izziv in od vsake pridobila nekaj novega. Gasilsko pot sem začela v majhnem društvu v domači vasi Vrbje, kjer nam je gasilstvo v najstnikih letih predstavljalo bolj kot ne druženje, sklepanje novih prijateljstev, spoznavanje in občutenje prve zaljubljenosti. Zaradi tesne povezanosti smo kasneje skoraj vsi postali operativci in društvo prve kategorije se je lahko pohvalilo s kar zajetno skupino novih požrtvovalnih gasilk, željnih novega znanja. Ravno majhnost društva in pomanjkanje sredstev nas je povežalo še tesneje, saj smo trdo delali za dodatna sredstva in opremo, ki smo jo skrbno varovali. Ljubezen me je kasneje popeljala v (zame) čisto nov svet gasilstva in mi odprla ogromno novih možnosti v gasilstvu. Prestopila sem v društvo četrte kategorije v Zreče, kjer gasilstvo živi čisto drugače. Željna novih izzivov in novega znanja sem opravila usposabljanja in pridobila izobrazbo, o kateri sem lahko včasih samo upala. Za vedno mi bo ostala v spominu neprecenljiva preizkušnja mojih sposobnosti, in sicer udeležba na gasilskem tekmovanju Firefighter Combat Challenge na Bledu. Polna energije in optimizma sem se v popolni opremi in z izolirnim dihalnim aparatom podala na težko preizkušnjo. Ko s stolpa vidiš množico, ki te budno spremlja, ploska, skače, pozdravlja, mi je to dalo ogromno moči, da sem že zelo izmučena potegnila 20 kg utež na vrh 12 metrskega stolpa in pritekla do kajzerja. Ob spodbujanju Mateja sem nekako pozabila na težke roke, ki so le še s težavo dvigovale kladivo, ki je na koncu bolj kot ne že v prazno padalo na klado. Zvok sirene na kajzerju me je pognal skozi slalomsko progo in tarča je bila podrti. Do cilja me je ločil le še 80 kg težek stric (negibna lutka), ki mi je pobral skoraj vso sapo in moči. Vendar ko slišiš sotekmovalce ob progi, ki nesebično navijajo zate, iztisneš zadnje atome moči in ko te na koncu vaje čaka topel objem gasilk iz cele Slovenije, ki si jih spoznal dan prej, se zaveš, da je vredno. Neprecenljivo. Spoznaš, da smo kljub tekmovalnosti na koncu eno. Ravno ta povezanost nas dela drugačne, saj znamo v težkih trenutkih pozabiti na zamere, si podati roko in stopiti skupaj. To je le eden od nepozabnih dogodkov, ki me spremlja na moji poti. V čast mi je, da sem gasilka in da lahko vsako leto pridobivam nove izkušnje ter spletam nova poznanstva po celi Sloveniji in nenazadnje tudi po Evropi.

Zbrane zgodbe, ki so jih prejeli udeleženci ob spominskem darilu

34. Avgust

Ciril Plesničar, 79, PGD Čepovan

V Čepovanu imamo poseben praznik – 34. avgust. Ta dan je 3. september. Na predvečer se zbere čepovanska gasilska mladina. Najprej pregledajo, koliko so Čepovanci pospravili okoli svojih hiš. Vse nepospravljeno odnesejo na sredino vasi. Če katera gospodinja pozabi zunaj svoje perilo, mora drugo jutro ponj na vas. Na ta račun se smeji vsa mladina. To so poimenovali Grandov sejem.

Alarm

Jože Berlec, 94, PGD Kamnik

Bilo je jeseni leta 1952, ko je gasilec ob 23. uri potrkal na okno moje spalnice ter zahteval ključ od alarmne sirene, češ, da je v Kamniških Alpah velik požar. Ključ sem mu seveda takoj izročil. Ključ od alarmne sirene je imela samo milica, Uršič kot predsednik PGD in jaz kot poveljnik. Alarm je zbudil Kamničane in gasilce, ki smo se zbrali pri gasilskem domu, od koder smo občudovali zelo velik severni sij v kamniških planinah. Seveda ga nismo šli gasit, a smo ga še dolgo občudovali. Naslednji dan pa je časopis Ljubljanski dnevnik objavil, da smo kamniški gasilci hoteli iti gasit severni sij, a smo imeli premalo gasilskih cevi. Kdo je dal alarm, je ostala skrivnost še vse do sedaj.

Bom gasilec prostovol'c

Alenka Vasič, 24, PGD Velike Lašče

Delo z otroki in mladimi je odgovorno, zahtevno, predvsem pa zelo prijetno in zabavno. Največkrat se nasmejimo našim najmlajšim pionirjem, njihovim prigodam in izjavam. Nekateri so se našim vrstam priključili na novo, med njimi tudi prvošolčki, nekateri pa so že pravi »stari gasilci« (najstarejši pionirji so že šestošolci). Na gasilskih vajah se učijo rokovanja z gasilskim orodjem, tečejo in premagujejo ovire v štafeti, pa tudi strogo resno korakajo. Mimogrede z vedrovkami operejo avto, ali pa »po nesreči« poškropijo mentorja. Velikolaški pionirčki so res pridni, se hitro učijo in se z navdušenjem pripravljajo na tekmovanje. Na vajah se predvsem zabavajo, pogosto pa nasmejijo tudi mene. Iz naslednjih »cvetk« boste videli, da je res tako:

»Ko bom velika, bom gasilka. In baletka.« (Sara nestrpnost čaka, da bo dovolj velika, da se pridruži ekipi).

»Ej. Ti! Mmm...Teta gasilka!« (Ker otroke nešteto prosim, naj mi ne rečejo »učiteljica«, ampak naj me kličejo po imenu, se je eden od najmlajših želel tega držati, ker pa se nekako ni mogel spomniti mojega imena, se je pač moral domisliti nečesa vljudnega.)

»Kdaj bomo pa zdaj spet imeli policijske vaje?« (Tim po prvi vaji ni ravno dobro vedel, katerim pogumnim možem se je pridružil. Smo mu naknadno obrazložili.)

Devize za avto

Stane Matjašič, 70, PGD Zlatoličje

Nabava motorne brizgalne nam je povzročila kar precej preglavic. Dobili smo jo lahko samo na devize, ki pa jih nismo imeli. Lahko bi jih odkupili od naših vaščanov, ki so bili na delu v tujini, vendar to ni bilo dopustno. Problem smo rešili tako, da je poveljnik uredil devizna sredstva preko poznanstva iz Murske Sobote. Predaja je bila julija, žal pa predsednik Avgust Klep, ki je bil eden izmed zainteresiranih za ta nakup, ni bil deležen njene predaje, saj je prej umrl.

Diskusija

Viktor Kavčič, 71, PGD Most na Soči

Na kongresu GZS v Novi Gorici (1976) se je k razpravi prijavil tudi naš delegat Mirko Rovšček. Ko se je približal čas za nastop, je začel mrzlično iskati svojo torbo. Ni je bilo, zato je povedal predsedujočemu, da je njegova diskusija izginila. S to gesto je ostale nasmejaj in požel krajši aplavz. Ko je to povedal, se je torba pojavila v vrsti, kjer je Mirko sedel pred odmorom. Tako je »našel« diskusijo in jo nato tudi uspešno predstavil.

Dogodivščine veterank iz Polja

Za veteranke zapisala Sonja Papež, 84, PGD Polje

Dogajalo se je na začetku naših tekmovanj, leta 2001. Prvič smo šle na pokalno tekmovanje v Logatec za pokal Notranjske. Trema je bila prisotna še in še, me pa neizkušene. Pri prvi vaji smo delale napake kar po vrsti, tako, da je bilo število napak večje, kot je trajal čas vaje. Po vaji pristopi višja predstavница gasilcev in pravi, ste se pa pohvalile, da vam že kar dobro gre. Nastopile smo še enkrat, drugo vajo izvedle odlično in osvojile Pokal Notranjske.

Kasneje je bilo pokalno tekmovanje v Polju. Na vaji se oglasi naša Olga in pravi: »Če zmagamo doma, se povzpnem na električni drog pred gasilskim domom.« Res smo bile prve in Olga je izvedla svojo obljubo. Me smo spodaj trepetale, ko se je ona vzpenjala proti vrhu, toda vse se je srečno končalo. Dogodek s fotografijo je bil objavljen v Gorenjskem glasu s pripisom: »Gasilska beseda je častna beseda.«

Fant s črnimi lasmi

Viljem Tomat, 79, PGD Kranj Primskovo

Pred nekaj desetletji sem po gasilski proslavi šel s takratnim predsednikom občine Kranj, Martinom Koširjem, na obisk k njegovemu znanцу.

Ko smo prišli v kmečko hišo in sedli za mizo, sta na drugi strani ob peči sedeli dve dekleti in se pogovarjali.

Prva pravi: »Ti, ali veš kdo je ta gasilec – mlad fant s črnimi lasmi?«

Druga pa odgovori: »Ne vem kdo je, vem pa, da je na sliki v časopisu Glas Gorenjske, ki ga imamo doma v kuhinji pod stragulo.«

(Stragula je plastična folija, ki se je zaradi lažjega čiščenja polagala preko lesenih tal).

Florjan v požaru

Peter Bernik, 66, PIGD Belinka

Veliki večini gasilcev je znano, da je dne 22. 4. 2007, malo pred polnočjo ogenj zajel garažo gasilskega doma PGD Radenci Boračeva v Radencih, kjer je zgorela vsa oprema gasilcev in CZ, dvoje gasilskih vozil ter stanovanje družine Ivanič, še dvoje stanovanj v tem objektu pa je bilo neuporabnih po požaru. Gasilci sosednjih društev so kar nekaj ur gasili požar, preden so ga ukrotili, temperatura v garažnih prostorih je dosegla kar nekaj 100 stopinj Celzija, saj so gorela tudi vozila, na steni za vozili pa je visela slika sv. Florjana (glej prilogo) velika 2 m in široka 1 m, ki pa se je požar ni dotaknil. KAJ TO POMENI? Od mladih dni so nas v gasilski

organizaciji učili, da je vnetišče trdnih snovi – lesa, platna, papirja – nekje med 270 do 300 stopinjami, v tem požaru pa so nastale vsaj 2 do 3 krat višje temperature. ZAČUDA JE SLIKA SV. FLORJANA, VISEČA V PROSTORU Z NAJVIŠJO TEMPERATURO, OSTALA POPOLNOMA NEDOTAKNJENA – TAKŠNA KOT JO VIDITE NA SLIKI. Vsem, ki se boste kdaj nahajali v tem kraju, priporočam, da si zadevo tudi sami ogledate skupaj z galerijo posnetkov, ki so nameščeni poleg te slike NAŠEGA ZAVETNIKA! Vsak si bo seveda mislil svoje, tisti, ki niso obremenjeni z miselnostmi preteklega stoletja, pa bodo priznali, da je v tem nekaj SVETEGA! Celo župan sosednje Gornje Radgone, bivši poslanec parlamenta na listi SD, je priznal, da je to ČUDEŽ! Priporočam obisk in ogled kot tudi dostojno proslavljanje vsakoletnih prireditev na dan sv. Florjana – naj gre vest med gasilce po Sloveniji!

Gasilci in lovci

Zapisano v maju 2014, Viljem Tomat, 79, PGD Kranj Primskovo

Kmalu po XVI. Kongresu GZS je bil v Ribnem pri Bledu podpisan sporazum o sodelovanju Gasilske zveze Slovenije z Lovsko zvezo Slovenije.

To, da je veliko gasilcev tudi lovcev, je znano. Manj znano pa je, kaj se je pripetilo Viljemu Tomatu davnega leta 1980.

V tistem obdobju je imela pri kadrih veliko vlogo kadrovska komisija takratnih političnih organizacij. Tako je, malo pred letnim občnim zborom Občinske gasilske zveze Kranj, sekretar ZK občine poklical Viljema in ga vprašal kakšno funkcijo namerava prevzeti. Povedal mu je, da ga je kandidacijska komisija pri Zvezi lovskih družin Gorenjske predlagala za njenega predsednika. Odgovor je bil presenetljiv: »Ti ne boš predsednik ZLDG ampak boš prevzel funkcijo predsednika Občinske gasilske zveze Kranj. Je že vse dogovorjeno.«

Ugovarjati takim dogovorom v tistem času ni bilo niti za misliti in čas je tekel dalje. Po dobrem tednu je Tomat dobil vabilo za občni zbor ZLDG in se v lovskem kroju odpravil v občinsko zgradbo. Ko je prišel v avlo, ga je tam stoječi predsednik OGZ Franc Košnjek vprašal: »Ja Vili, kaj pa ti tukaj v lovskem kroju?« »Na občni zbor lovcev sem prišel«. Ta je bil namreč sklican za sobo 16. »Ali veš, da imamo v sobi 14 gasilski občni zbor in da te bomo na njem volili za predsednika?« (V občinski stavbi so bile tri sejne sobe – 14 in 16 manjši in 15 velika sejna soba). »Vabilo sem dobil samo za lovski zbor, za gasilskega pa

ne.« V tistem trenutku je pristopil novi kandidat za predsednika ZLDG (J.K.) in rekel: »Pojdi na gasilski zbor, na lovskem pa boš izvoljen za podpredsednika ZLDG«.

Kaj je ostalo drugega, kot da je šel na gasilski občni zbor in bil za predsednika izvoljen v lovskem kroju, medtem, ko so imeli vsi ostali gasilske.

Gasilska olimpijska družina Bedrač

Lidija Terbulec, 43, PGD Hajdoše

Lep primer in dokaz družinske gasilske tradicije je družina Bedrač iz Hajdoš. Bedračevi so gasilstvu zapisani že več generacij. Ljubezen do gasilstva sta starša prenesla tudi na svoje tri otroke in leto 2013 je bilo za družino nekaj posebnega. Kar štirje družinski člani (mama

Hilda, hčerki Katja in Nina ter sin Miha) so se udeležili gasilske olimpijade v Mulhausu v Franciji. Doma je ostal le oče Zvonko in je z največjim veseljem stiskal pesti za svoje olimpijce. Domov so punce prinesle kar tri zlate medalje. Prav gotovo so v Sloveniji nekaj posebnega in se lahko pohvalijo kot najuspešnejša olimpijska gasilska družina. Kot so sami povedali, je bilo veliko odrekovanja in usklajevanja med urniki treningov, vendar so z dobro voljo in željo po uspehu zmogli in dosegli sanjski uspeh. Bravo Bedračevi!

Gasilski avto

Branko Bogovič, 75, PGD Loče pri Dobovi

Prostovoljna gasilska četa iz vasi Loče se je leta 1932 odločila za nakup gasilskega avta. Gasilec in tudi predsednik gasilske godbe v Ločah je v Zagrebu kupil poltovornjak Itala.

Predelali so ga v gasilsko vozilo. Mehaniki so predelavo vršili kar v gasilskem domu Loče in bili na hrani in stanovanju po hišah v sami vasi. Pred pogonskim motorjem so vgradili gasilsko črpalko in nadvozje priredili za prevoz gasilcev in orodja. To je bilo v tistih časih daleč naokrog edino gasilsko vozilo. Za voznika (šoferja) so odredili Jožeta Vučajnika (železničarja), ki je slovel kot človek s sto poklici. Možakar ni nikoli vozil avta, mehaniki so ga za silo priučili in stvar je stekla. Za vso takratno otročad je bilo veliko veselje, ko je v gasilskem domu šofer, po domače Zastjenk, poskušal vžgati avto. Bajе se je tako kadilo iz »auspuha«, da so otroci ležali pod dimom in pričakovali, da se bodo, če uspe, malo popeljali po vasi. Vaja dela mojstra in še od vojakov je prišel vojaški šofer, ki je prevzel vlogo pomočnika.

Tako opremljeni so se gasilci ponosno odpeljali na gasilsko veselico v vas Mostec. Ne bom govoril, kako so bili Ločani ponosni na svoj gasilski avto. Nekje proti jutru so se ob spremljavi »pleh« muzike odpeljali s prizorišča. Na pol poti je avto obstal in ni več vžgal. Gasilci so sklenili, da ga potihoma odrinejo v Loče, da se ne bi izvedelo za njihovo sramoto.

Po vrnitvi vaščanov iz izgnanstva (bili smo med 1941–1945 v nemških taboriščih) so avto našli v sosedni vasi Mihalovec. Kočevskim Nemcem, ki so naselili naše domove, naj bi služil za razvoz mleka.

Gasilski krst

Drago Ivanič, 57, PGD Bogojina

Bilo je na začetku moje gasilske kariere. Kot mladinec sem tudi jaz pristopil h gasilcem. Po dogovoru s takratnim poveljnikom smo opravili nočno mokro vajo na objekt. Pri tem smo se malo pošalili z ročniki in vodo ter se »pošpricali«. Najprej napadalci cevarje, potem cevarji nazaj, še malo po vodarjih in tako naprej.

Naenkrat pa sta napadalca zaokročila objekt in tudi ona pričela s »špricanjem« v naju, cevarja. Bili smo popolnoma mokri. Dogodek me je tako razjezil, da sem v jezi vse pustil in odšel od gasilcev. Takratni predsednik društva me je prišel nekajkrat nagovarjat in prosit, naj le stopim nazaj v gasilske vrste. Bil je očetov dober prijatelj in sošolec. Moj oče ni bil nikoli gasilec. Seveda pa je bila odločitev na koncu moja. Pristopil sem nazaj, bil predlagan za opravljanje tečaja za nižjega gasilskega častnika. Nekako sem bil ponosen in sem sklenil, da se bom še naprej izobraževal.

Danes lahko povem, da je moja gasilska doba zelo zanimiva, bogata in doživeta z mnogimi lepimi trenutki. Danes sem VGČ II, mentor mladine in mentor Društva mladi gasilec, sodnik, poveljnik sektorja, podpoveljnik GZ in predsednik PGD.

Ostali moji člani takratne mladinske desetine: štirje so žal že pokojni, štirje pa so gasilsko pot kmalu končali.

Ko se ozrem nazaj v preteklost, pa le ugotovim, da je bil vsaj zame takratni gasilski krst uspešen, zato s ponosom gledam na svojo prehojeno pot.

Gašenje ladje in burja

Marinka Cempre Turk, 58, PGD Dol. Logatec

Sem gasilka PGD Dol. Logatec. V decembru 2001 smo bili poklicani na pomoč pri gašenju ladje Atlantic Star v ladjedelnici Izola. Ladja je zagorela v soboto zjutraj. S peno smo gasili oz. polnili dve skladišči na ladji v nočni izmeni z nedelje na ponedeljek. Delo je potekalo v izmenah. Dve uri dela, dve uri počitka. Postojnski gasilci so nas opremili z vojaškimi podkapami. Do takrat podkap v gasilstvu še nismo uporabljali. Zelo prav so nam prišle. Ponoči je bila zunaj temperatura okoli 0 stopinj Celzija, ampak pihala je burja in nas močno premrazila. Imeli smo občutek, kot da je najmanj minus 10 stopinj. Ko sem se v ponedeljek vrnila domov, sem šla počivat. Pokrila sem se z več odejami, ampak ogrela sem se šele okoli poldneva.

Gašenje travniškega požara v belih srajcah

Marinka Cempre Turk, 58, PGD Dol. Logatec

Na sončno, spomladansko nedeljo, pred 24 leti smo gasilci na zadnjo pot pospremili dolgoletnega starejšega gasilca Stanka Bajca. Krsto smo pospremili v cerkev. Nekaj gasilcev je ostalo pred cerkvijo. Pogovarjali smo se o lepih sončnih dneh in spomladanskih opravilih. Kar naenkrat smo zagledali komandirja policijske postaje, ki je z veliko hitrostjo peljal mimo

cerkve. Spogledali smo se in se spraševali, če ne gre morda aktivirati sireno na gasilskem domu. In res. Čez nekaj minut zaslišimo zvok sirene. Takoj so sledila navodila poveljnika in več kot polovica prisotnih, nas je odšla v gasilski dom in potem na gašenje večjega travniškega požara. Ko smo se vrnili z intervencije, smo ugotovili, da smo vsi gasili v belih srajcah pod delovnimi oblekami, ki pa niso bile več bele.

Je bil sodnik Joža?

Joža Mišmaš, 57, PGD Trebnje

Kot sodnico gasilsko športnih disciplin me je doletela velika čast, da sem lahko sodila prvo državno tekmovanje v samostojni Sloveniji na Ptuju. Že samo obvestilo o sojenju me je zelo presenetilo in razveselilo. Nastopile so težave, ker nisem voznica, vendar smo se dogovorili, da na pot krenem s sevniškima sodnikoma. Tajnica GZ Trebnje me je že zgodaj zjutraj odpeljala v Sevnico, skupaj smo krenili proti Ptuju.

Na sestanku sodnikov sem se počutila zelo izgubljeno, saj razen sevniških nisem poznala nobenega drugega. Pri preverjanju sodnikov pa sem doživela šok. Dvakrat so poklicali Jože, ker se ni javil, sem vstala jaz, vsi so me začudeno gledali. Predvidevam, da je pri imenu Jože – Joža prišlo do tiskarske napake. Ostala sem. Sodniki so me lepo sprejeli, prvi dan sem imela strašno tremo, a drugi dan je bilo že v redu. Tekmovanje je potekalo nemoteno, razen dežja, ki nas je prvi dan močil.

Še danes po toliko letih sem na to sojenje zelo ponosna, saj je bilo moje prvo na tako visokem nivoju. Takrat sem dobila potrdilo, da sem sposobna sodnica.

Katakombe

Ciril Plesničar, 79, PGD Čepovan

Pri gradnji gasilskega doma se je po končani delovni akciji vedno kaj dogajalo v Katakombah. Tako se je imenovala stara vaška gostilna. Kuhala se je župca in klobase. Veselo je bilo do zgodnjih jutranjih ur.

Korakanje

Viktor Kavčič, 71, PGD Most na Soči

Na paradi na Kongresu gasilcev v Novi Gorici so za vodjo ešalona gasilcev Primorske predvideli domačega poveljnika. Komandant parade Milan Vrhovec pa je zahteval, da ešalon regije vodi njen poveljnik tovariš Kavčič. Tako je tovariš Kavčič vodil najštevilčnejši ešalon Primorcev v zgodovini. Sodelovalo je 650 članov. Kljub temu, da so vsi prisotni pohvalili naše korakanje in vodenje, so prijatelji Novogoriškega poveljnika rekli: »Vsi ste korakali dobro, le vodja ešalona, Kavčič, je korakal, kot bi gonil kolo!«

Krst

Robert Jeršič, 47, PGD Pragersko

Gasilci na Pragerskem se zelo veselimo vsakega naraščaja naših članov, zato ob vsakem rojstvu otroka pripravimo za očeta majhno presenečenje. Seveda ne gre mimo obveznega

krsta, ki je v naših krajih neka stalnica. V prvih dneh rojstva otroka je kot obvezna oprema pri gibanju na prostem veliko dodatne opreme za preoblačenje. Velikokrat je praksa, da imajo očetje v avtomobilih spakiran poln kovček oblek za preoblačenje, saj nikoli ne veš, kje te bo doletel kakšen krst.

Pred leti se je rodila mala Vita, sedaj stara že 12 let, ki je prav tako aktivna mladinka našega društva. Vesela novica se je hitro širila, zato smo se odločili, da na dan njenega rojstva primerno nazdravimo in se poveselimo z njenim očetom Rankom. Organizirali smo vse potrebno obveščeno članstva, hrano in pijačo ter darilo za malo Vito. Potrebno je bilo še na nek način zvabiti atija v gasilski dom, da ne bo posumil, da se kaj pripravlja. Na pomoč nam je priskočil ReCO MB, ki mu je sprožil pozivnik z obvestilom, da je prišlo do intervencije. Ati, zagrizen gasilec, je takoj sedel v avto in oddrvel proti gasilskemu domu, kjer smo ga že nestrpnost čakali ostali člani. Seveda ni šlo brez obveznega krsta s polivanjem, kar smo opravili s pomočjo hitro napadalne cevi. Presenečenje ob prijetnem dogodku, takrat je to bil že 6 krst, je super uspelo, spomini in tradicija pri teh dogodkih pa ostaja z nami.

Kuopio 2001

Franc Juteršek, 52, Libeliče

Sodniki, ki smo sodili na Olimpijadi 2001 v Kuopio, smo bili nastanjeni daleč stran od tekmovalnih enot. Obveznosti pa so bile pestre dopoldan in popoldan ... Kot vzorniki smo sodniki opravljali vse naloge v skladu z obveznostmi in v skladu z dogovorom z vodstvom reprezentance. Tako smo delovne obveznosti na uradnih treningih opravljali po programu, ko pa ni bilo uradnih treningov, smo sodniki sodelovali pri pripravi naših enot. Torej polne roke dela in malo prostega časa.

Kosilo in ena ura počitka pa znova treningi ali priprave. Vmes pa jasno ... žeja ... Ko se je nas sedem sodnikov sprehodilo mimo tržnice, smo v hladilniku pred trgovino videli pivo. Jupi!!! Bomo??? Seveda, le Ivan, ki ne pije alkohola, je rekel, da bi raje polko – to je po finski košarica jagod, ki jih je videl na tržnici. Seveda smo mu ustregli in naročili »6pack in polko«!

Sonce je bilo visoko, žeja močna, volja tudi in smo naročili še eno rundo, 6pack in polko, imeli smo še 15 minut časa in še enkrat naročili 6pack in polko.

Potem popoldanske obveznosti, po večerji pa zopet proti domu mimo tržnice in se zaderem: »6pack in polko!« Takrat pa Ivan v zrak: »Franc lepo prosim, samo polke ne več, jagod videti več ne morem«.

Hahaha, od takrat naprej je bil do konca Olimpijade le še 6pack ...

Maček v jarku

Peter Ventin, 33, PGD Piran

Nekega poletnega dne so dobili klic na pomoč, da je nek malček v jarku. Gasilci so odhiteli na pomoč in na kraju dogodka videli veliko opazovalcev okoli jarka, v jarku pa cvilečega malega mucka. Spet je prišlo do nesporazuma med sprejemanjem klica. Tisti, ki je klical na pomoč, je rekel, da je maček v jarku, uslužbenec pa je razumel, da je rekel malček.

Manda

Franc Juteršek, 52, PGD Libeliče

Leta 1985 smo na Prevaljah gradili nov gasilski dom, gasilci smo se zavezali, da bomo prevzeli dela, ki jih zmoremo sami, saj smo le tako omogočili gradnjo, sicer finančno nebi zmogli. Zavezali smo se, da bomo podrli stari gasilski dom, napravili ostrešje in ga tudi podeskali, skratka pripravili za kritino.

Po nekaj napornih mesecih smo že delali ostrešje, za podeskati je pa bilo cca 800 m². Morala med nami je od napornega dela že precej padla, zato smo sklicali članski sestanek in naredili predavanje, kako ne smemo ravno v takšnem trenutku popustiti, saj se je že poznala jesen ... in vsi smo nekako dobili zagon, da smo nadaljevali z deskanjem, da ne bi bili mi krivi, če ne bi mogli pokriti pred snegom. Tudi Manda, gasilec, ki je žal že pokojni in ki ga je včasih, ko je bil vznurjen, kar precej zadrževalo pri govoru, je dejal: »Tudi jaz bom zabijal.« Čeprav je do takrat le late podajal.

In res prvi dan začnemo nabijati deske, tudi Manda je močno zabijal žeblje in tako vse do teme, sploh nismo opazili, kdaj se je stemnilo. Ko pa je Manda zabil naslednji žebelj, glej ga

zlomka, samo zaiskri se je in vsem je pogled padel na Mandov prst, po katerem je kladivo z vso silo zadelo. Manda, ki je težko govoril, ni rekel nič, le počasi je zapustil ostrešje in brez besed odšel domov. Tudi ostali smo pretreseni končali za tisti dan in si mislili, Mandana več ne bo ...

Naslednji dan po službi zopet ista ekipa za nabijanje desk na ostrešje, ko nekaj časa delamo po ustaljenem ritmu, pride na sprehod Manda. Vsi gledamo v njegov nabrekli tumpast palec in nas vse po vrsti strese do kosti – debel za tri in vijoličast in črn, kot da ni njegov. Malo pred koncem dne pa le ni vzdržal, prišel

je na ostrešje s kladivom in začel z eno roko zabijati žeblje, svarili smo ga, naj gre dol, pa nič ni slišal ...

Po nekaj udarcih repriza prejšnjega dne, zaiskri se, top udarec kladiva z vso silo po že tako deformiranem palcu leve roke, o groza ... Takrat se je pa res končalo zabijanje žebeljev za Mandana, pa tako rad je zabijal.

Moj prvi požar

Ernest Eöry, 75, PGD Murska Sobota

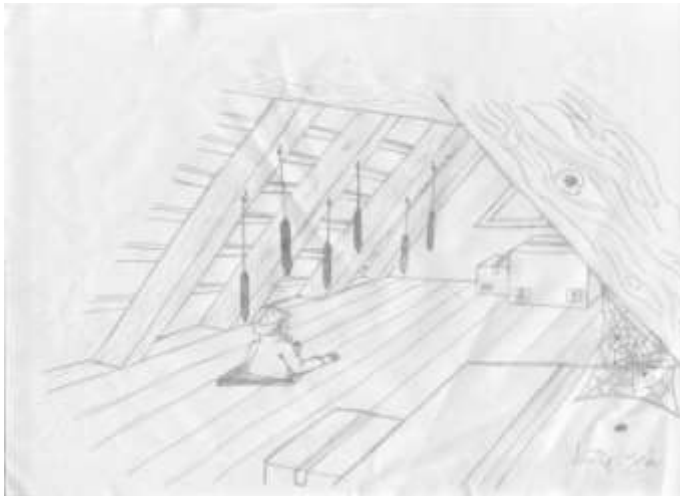
V ranih večernih urah, zgodilo se je leta 1952, je izbruhnil požar v mojem rojstnem kraju, na Hodošu. Vsi gasilci, tudi mladi – sam sem imel takrat šestnajst let – smo hitro pritekli v gasilski dom. Poveljnik društva nam je dejal, da se naj opremimo, kolikor je bilo to takrat pač mogoče. Na požarišče smo se odpravili s štirikolesno ročno brizgalno. Poveljnik nam je zabičal, da brez njegovih navodil ne smemo narediti ničesar. Najprej je ukazal, da od motorne črpalke do požarišča razvijemo C-cevi, nato pa je meni in trem mojim vrstnikom naročil, da si na glavo nadenemo čelade in takoj odidemo v gorečo hišo. Domneval je, da starejša ženica, ki je sama živela v hiši, leži v svoji postelji. S pomočjo žepne svetilke smo se prebili do sobe,

pograbili posteljo in jo urno odnesli na dvorišče. Starke ni bilo na postelji, iz gruč domačinov, ki so se zbrali ob goreči hiši, pa se je zaslišalo: »Mladi, kam nesete mojo posteljo?« Streha lesene hiše se je čez nekaj minut zrušila, toda na srečo ni bil nihče poškodovan.

Na podstrešje nikar

Viktor Kavčič, 71, PGD Most na Soči

V vasi Podmelec, na Tolminskem, so bili gasilci iz PGD Most na Soči klicani na gašenje požara sredi noči. Gorela je stanovanjska hiša. Ostareli lastnik je imel namreč navado, da je drva skladiščil v kuhinji. Med njegovim dremanjem se je požar razširil na drva, nato pa na

celo kuhinjo in požiral strop v prvem nadstropju. Gasilci so požar uspeli zaustaviti. Poveljnik je dal ukaz, da se preišče hišo. Lastnik je to dovolil, le pri pregledu podstrešja, se je uprl. Gasilci so podstrešje vseeno pregledali in imeli so kaj videti, saj se je tam sušilo na desetine salam. Gasilci so imeli na podstrešju že napeljane cevi. Odrezali so visečo salamo in jo po prazni cevi spustili na tla, v pritličje. Še isto noč so jo pojedli v gasilskem domu. Rezali so jo kar s sekirico. Naslednji dan je poveljnik obiskal lastnika in mu povedal za salamo. Nič se ni jezil.

Rekel je, »Sam bi vam jo moral dati, saj ste mi rešili hišo!« Zato je nato še sam narezal salamo in jima natočil vina.

Napačna ulica

Viktor Kavčič, 71, PGD Most na Soči

Na svečanem mimohodu je vodja parade zapeljal ešalon praporov v napačno ulico. Vodja ostalega dela ešalona pa je šel pravilno po dogovoru, po ulici, ki je bila prometno ugodnejša za motoriziran del. Na sredini poti so se srečali in praporščaki so seveda zopet hoteli na čelo parade. A vodja parade je bil zaradi njihove napake tako nervozen, da je praporščakom v jezi dejal: »Fantje, kar nazaj!« Praporščaki so ukaz poslušali, se obrnili in odšli na rep parade. Proslava se je nadaljevala in lahko si mislite, kako je bilo videti parado s prapori na repu.

Naš Martin (Tina) gasilec, tekmovalec do konca

Savina Naraks, 64, PGD Žalec

V tekmovalni enoti starejših gasilcev PGD Žalec je bil tudi naš Tina. Bil je napadalec. Pa je prišla bolezen in te naloge ni zmožel več. Postal je desetar tekmovalne enote. Ko je bolezen napredovala, nas ni zapustil ... Redno je prihajal na vaje, se postavil v senco pod lipo in nas spremljal med vajo ter meril čas. Vse dokler nam ga ni bolezen vzela za vedno. Prostor pod lipo je ostal prazen, a le tam, kajti v naših srcih bo ostal za vedno, ne le na vajah, tudi na tekmovanjih.

Nenapovedana vaja!

Pavel Bizjan, 74, PGD Zaplana

Junija leta 1988 ob 8. uri se je v Liko Verd zgodil katastrofalen požar, vzrok požara je bila »prašna eksplozija«. Po temeljiti obnovi podjetja je podjetje delovalo še boljše kot prej. Vzporedno s proizvodnjo pa se je razvila tudi zelo dobra varnostna in gasilska ekipa. Kot industrijsko društvo so bili zelo uspešni, imeli so moško in žensko desetino, obe desetini sta tudi tekmovali na državnem tekmovanju v Kopru.

Da bi imel več koristnih podatkov, je Pavel Bizjan st. načrtoval gasilsko vajo naskrivaj. Način obveščanja ni bil tak kot danes, tihega alarma še ni bilo, uporabljali so klic sirene. Podatke o požaru pa je posredovala policija ali takratna milica. Tako se je odločil za sklic vaje v največji tajnosti. S policijo na Vrhniški policijski postaji se je dogovoril za datum in uro za katero ni vedel nihče. Točnega datuma žal ne pomni. Ob 18. uri se zasliši glas sirene, ki je oznanjal, da gori industrijski obrat Liko Verd. Na klic gasilcev so na policiji 30 minut odgovarjali, da je požar pravi. O vaji je bil obveščen tudi Center za obveščanje. Z nekaj gasilskimi kolegi so vestno beležili odziv in čas prihoda posameznih društev in število udeležencev na vaji. Tako so dobili najbolj zanimive in točne podatke o času prihodov in številu udeležencev v primeru resnične intervencije. Zelo zanimiv pa so bile reakcije posameznikov in društev na ta klic. Veliko je bilo smeha in sreče, ker je bila vse skupaj samo vaja. Bilo pa je tudi veliko prestrašenih in nejevernih obrazov, saj so se bali velike katastrofe.

Direktor ni mogel verjeti, da o tem in bil obveščen pred akcijo, varnostnik je ostal brez besed ob tolikšni množici gasilcev, zaposleni v tovarni pa so si v smehu oddahnili, da je bila samo vaja. Na klic se je udeležilo 18 društev, ki so na kraj vaje prispeli v rekordnem času. Nekatere bolj oddaljene pa je policija obrnila že na poti in jim sporočila, da gre samo za vajo.

Končna ocena naslednji dan je bila, da je bila vaja zelo dobro organizirana. S strani direktorja in ostalega vodstva pa je prejel veliko priznanje, saj so od tistega trenutka dalje imeli podatke o odzivnosti društev in operativcev v primeru skrajne nesreče v industrijskem obratu.

Nepokošena trava

Ivan Šavle, 65, PGD Čepovan

V času košnje so si sosedje pomagali med seboj. Tako se je zgodilo, da so med košnjo ponekod pustili pasove nepokošene trave in ko je drugi kosec videl nepokošeno travo, je odšel in jo pokosil. Na njegovo nesrečo so bile tam ose, ki so ga popikale.

Zgodilo se je tudi, da so tekmovali med seboj. Koscu, katerega kosa je najboljše rezala, so v travo nastavili kos železa. Kar kmalu je zopet klepal koso.

Neuspešno, a uspešno

Viktor Kavčič, 71, PGD Most na Soči

Občan je prosil gasilce, da bi mu požgali staro hišo in obenem izvajali preventivo med objekti. Čas požiga in nenapovedano alarmiranje sta bila vnaprej dogovorjena. Gasilcu »požigalcu« pa ni uspelo dobro zanetiti hiše in požar se je le počasi širil. Alarmirani PGD-ji so neverjetno hitro prispeli na kraj požara in pričeli gasiti. Gospodar pa jih je rotil in prosil: »Gasite počasi! Lepo vas prosim, pazite, da pogori čim več!« Žal je bilo gašenje preveč uspešno! Lahko si mislite, da so bili gasilci ob tem nemalo začudeni ...

Nočni požari na Hrvaškem

Branko Bogovič, 75, PGD Loče pri Dobovi

Bilo je leta 1953, ko je na sosednjem Hrvaškem vsako noč nekje gorelo. V Ločah so se gasilci odločili, da postavijo nočne čuvaje, da ne pride do nesreče in kakšnega požiga tudi pri nas. Tako in tako so vedno hiteli z brizgalno reševat imetja Hrvatom. Posebno se spominjam, da so črpali vodo iz mejne reke Sotle in jo pošiljali višje v hrib, kjer jo je prevzela naslednja črpalka in tako kot v verigi do vrha Svetega Križa, kjer so goreli hiša in poslopja.

S sosedovim Vinkom sva bila najbolj vesela, ko sta na vrsto za straženje prišla najina očeta. Takoj sva se ponudila v zamenjavo in bila uslišana. Sosed je bil lovec in je sinu dovolil, da je vzel njegovo risanko (flobert). Jaz sem pa imel takrat v povojnem času odrezano italijansko puško, ki smo ji rekli štuc. Midva sva bila zadolžena za severni del vasi, južni je imel dva svoja stražarja.

Ko sva ponoči, takrat javne razsvetljave ni bilo in tudi pred hišami niso gorele luči zaradi varčevanja z elektriko, zaslišala pogovor južnih stražarjev, sem se spomnil trika, ki sem ga prebral v neki knjigi. Moram povedati, da smo otroci takrat zelo veliko brali in to kar po dve knjigi na teden.

Na kolec sva obesila ročno svetilko, ki je svetila rdeče (nemška vojaška baterija), se odmaknila in čakala, kaj bosta južna stražarja storila. Nisva se zavedala, v kakšni nevarnosti sva bila. Južni stražar, po imenu Feliks Katič, je imel puško in je bil znan, da je »lahki na petelinu«. Ko sta opazila lučko, sta se oprezno približevala in vzklikala: »Kdo si, kdo si« in »stoj.« Puška je bila na »gotovs« in če bi naju opazila, bi imela polne hlače »šrekelnov«. Ko sta opazila potegavščino, sva bila zopet v nevarnosti, da naju pretepeta iz jeze. Baterijo sva jima pustila in hitro pobegnila.

O gasilski šoli v Medvodah

Milan Tekavec, 74, PGD Veliki Osolnik

Gasilsko društvo Veliki Osolnik je bilo ustanovljeno leta 1952. Od vsega začetka je bila v društvu velika želja po izobraževanju, zato so poslali v gasilsko podčastniško šolo v Medvode Janeza Petriča, ki je že odslužil vojaški rok. Mladi gasilski podčastnik je komaj dve leti prenašal svoje znanje na člane društva, saj je zaradi družinskih razmer odšel od doma in tako je društvo ostalo brez izobraženega poveljnika. Vlogo poveljnika so za njim prevzemali fantje, ki so odslužili vojaški rok in obvladali vsaj vojaške veščine. Tako sem prišel na vrsto tudi jaz, pisec teh vrstic. Leta 1961 sem prišel iz vojske in leta 1962 na občnem zboru društva na željo in prošnjo članov privolil, da grem v gasilsko šolo. Tako sem 1. marca na svoj rojstni dan, prišel v šolo v Medvode. Šola je bila zelo zanimiva, disciplina pa na pol vojaška. Najbolj sem si zapomnil predavanja Pavleta Kristana, ki se me je privoščil na račun mojega narečja. Na vprašanje, kaj mora vedeti gasilec, preden gre na požar, sem mu namreč odgovoril: »Kej gari in kaj gari?«

Več kot polovico marca je bilo zelo mraz, tako da nismo mogli imeti nobenih mokrih vaj. Sredi meseca, ravno pred pustom, smo nekateri lahko šli za konec tedna domov. Na pustno nedeljo zvečer smo se vračali v šolo. Trije smo se pripeljali iz Ljubljane in namesto da bi šli naravnost v šolo, smo zavili še malo v gostilno. Tako smo nič hudega sluteč prekoračili uro prihoda. Osebje gostilne pa je bilo očitno povezano z ravnateljem šole, saj nas je le-ta pričakal že na vratih. Bili smo okarani in dobili izredna dežurstva. Naslednjo nedeljo sem bil dežuren jaz in sredi lepega sončnega popoldneva je zabrnal telefon. Bil je klic na pomoč iz Slavkovega doma, kjer je gorel travnik. Sprožil sem alarm in ekipa se je odpeljala na hrib nad

Medvodami. Ker ni bilo nič kaj resnega, smo hitro opravili. V Slavkovem domu so nas pogostili in tako sta se moje dežurstvo in akcija končala kot lep izlet.

Zadnji teden šolanja nas je obiskal Matevž Hace, predsednik Gasilske zveze Slovenije. Imel je zanimivo predavanje v katerem se je dotaknil tudi sociale in celo načrtovanja družine, ko je dejal, da so se nekoč otroci delali s tem – in s prstom je pokazal pod pas, danes pa se delajo s tem – s prstom je potrkal po glavi. Zadnji teden smo opravljali izpite in pred nami je bila podelitev spričeval. Zanimivo je bilo, da sva bila med tremi najbolje ocenjenimi kar dva izmed zgoraj omenjenih prestopnikov. Ko je ravnatelj izročal spričevala, nama je z nasmeškom dejal, da od naju ni pričakoval takega uspeha. Moj odgovor pa je bil: »Ali ni lepo, da je človek sposoben za vse?«.

Čeprav je bilo učenja samo en mesec, smo pridobili veliko znanja iz gasilstva, ki pa ga je bilo kasneje treba prenesti na člane društva. Prenos znanja pa je mogoč le, če si pridobiš spoštovanje in ugled. Jeseni istega leta sem bil pomočnik sektorskega poveljnika verižne vaje šestih društev. Odvzem vode je bil v reki Rašici, le-ta pa naj bi pritekla v vas Grm. Ker se je nekje nekaj zataknilo, sem stekel po trasi in opazil mlade gasilce, ki so skakali okrog muhaste »Savice«, ki ni hotela vžgati. Vprašal sem jih ali lahko poskusim jaz. Naredi sem vse »po šolsko« in »Savica« je vžgala na prvi poteg. Tako sem si na čisto preprost način pridobil ugled.

Ob osamosvojitvi

Stane Matjašič, 70, PGD Zlatoličje

V času od 26. junija do 7. julija 1991 je potekala v Sloveniji osamosvojitvena vojna med Slovenijo in JLA. V to dogajanje smo se vključili tudi gasilci. Nekateri so bili vpoklicani, drugi smo le dežurali in to tudi v Mariboru ali pa kar v gasilskem domu. Ob zračnih napadih smo s sireno dali opozorilni znak za zračni napad; to se nam je dogajalo dnevno. Od začetka vojne za Slovenijo nismo bili prepričani, da se to lahko resnično dogodi, vendar so nas poznejši dogodki v to prepričali. Dogajanje nam je zato upočasnilo gradnjo oz. obnovo gasilskega doma.

Olimpijska zmaga posvečena Srečku Tomincu

Lidija Terbulec, 43, PGD Hajdoše

Gasilstvo piše tudi žalostne zgodbe. Čeprav je minilo že 15 let od takrat, ko nam je prometna nesreča vzela našega mentorja in velikega prijatelja Srečka Tominca, nas spomin na njega in njegovo veliko ljubezen do gasilstva še vedno spremlja. Srečko je bil s srcem in dušo predan gasilstvu. Njegovo največje veselje je bilo, ko smo leta 1997 na olimpijadi na Danskem članice A PGD Hajdoše prvič postale olimpijske zmagovalke. Zanj je bil to nepozaben dan sreče in veselja. Nadaljevati tekmovalno pot brez njega pa ni bilo lahko. Vendar nas je misel nanj in na njegovo veliko željo, da članice ponovimo uspeh z Danske, še bolj povezala in z veliko vztrajnostjo smo trenirale naprej. Tako smo leta 2001 v Kuopiu na Finskem z zmago izpolnile njegovo željo in to zmago smo posvetile našemu Srečku.

Operativec na cesti

Janko Slavec, 56, PGD Il. Bistrica

Nekega dne, ko so se fantje odpeljali s starim kombijem na intervencijo, so se na ovinku nepričakovano odprla vrata kombija in eden izmed operativcev je padel ven, se zakotalil po cesti in priletel v zid. Na srečo ni bilo hudega, imel je le manjše odrgnine. Gasilski kombi se je ustavil, zapeljal nazaj, ga pobral in operativci so nadaljevali pot na intervencijo.

Pav na strehi

Peter Ventin, 33, PGD Piran

Nekaj let nazaj so dobili klic, da je pav na strehi neke hiše v Padni. Gasilci so odhiteli, da bi rešili tega pava, a ko so prispeli na kraj dogodka, ni bilo ne duha ne sluha o pavu. Nakar je prišel gospodar hiše in rekel, da je že vse urejeno, namreč njegov brat je nekaj delal na strehi in se zataknil med vrvi ter skoraj padel s strehe. Po srečnem naključju je bilo z gospodom vse dobro. Bila pa je zmešnjava, namreč gospod, ki je klical, je v dialektu rekel »je pau na strehi«, uslužbenka, ki je sprejela klic, pa je razumela, da misli žival pava.

Pionirji z vodo

Stane Matjašič, 70, PGD Zlatoličje

Leta 1969 so se člani PGD Zlatoličje peljali z gasilskim vozilom DKW v Laško na tekmovanje. Med vožnjo v hrib jim je zakuhalo vozilo in bilo je potrebno doliti vodo, ki pa je niso imeli s seboj. Potrebno vodo so k vozilu nosili pionirji s kapami iz potoka in tako usposobili avto, ki je bil nato spet vozen.

Pot na 'štangi'

Stane Matjašič, 70, PGD Zlatoličje

Po končani II. svetovni vojni so bili izredno težki časi. Domačije so bile po večini pokrite s slamo, posebej še gospodarska poslopja, zato so bile potencialno ogrožene za požar. Tudi po vaseh na Dravskem polju ni bilo drugače, saj je pogosto gorelo na različnih koncih. Gasilci iz Zlatoličja so se večkrat pogovarjali z gasilci iz Starš, Prepolj in Gerečje vasi, kako bi prišli do lastnega gasilskega društva. Možje in fantje iz Zlatoličja so se zato po dolgotrajnih pogovorih in osebnimi kontakti z odgovornimi pri Okrajni gasilski zvezi Ptuj odločili ustanoviti svoje gasilsko društvo. Pri pripovedovanju Rudija Čelana je zanimivo, da je omenjeni s kolesom na "štangi" prevažal predstavnika GZ Ptuj iz Ptuja v Zlatoličje in potem nazaj, da jim je le-ta svetoval in jim dajal napotke za ustanovitev društva.

Pot v službo, spomin izpred 60 let

Slavka Dacar, 75, PGD Polje

Bila je huda zima, snega en meter. V službo smo hodili še s kolesi, ker ni bilo javnega prevoza. Toda tisto jutro ni bilo mogoče s kolesom nikamor, tako da sva s sestro odšli v službo ob 4h. Premraženi in hkrati prepoteni sva prišli do vratarja ob 6:05. Tam je že sedel

sekretar, ko je videl, da je ura 5 minut čez šesto, je rekel: »Zamujata, zakaj sem pa jaz lahko prišel pravi čas?!» On je stanoval blizu tovarne, midve s sestro pa 10 kilometrov stran. Mislim, da komentar ni potreben. Kaj takega se gotovo dogaja tudi danes.

Pozdrav brizgalni

Viktor Kavčič, 71, PGD Most na Soči

Ob 70 letnici PGD Bovca je poveljnik PGD pripeljal pred tribuno ešalon gasilcev. Ko bi moral poveljevati: »Ešalon stoj!«, tega ni storil. Ešalon je prosto korakal naprej, zaobšel tribuno in se ponovno vrnil na trg. Takrat se je vključil poveljnik GZ in jih usmeril na pravo mesto.

Takratni župan občine je rekel: »Kaj je bilo pa to? Ali so hoteli s tem počastiti nas ali novo motorno brizgalno?« Poveljnik GZ je dejal: »Predvsem brizgalno!«

Požar in slavnostni dogodek

Jože Smole, 75, PGD Ribno

PGD Ribno je bilo ustanovljeno leta 1902. Z gradnjo prvega gasilskega doma so gasilci in krajani pričeli že 17. maja 1904. Finančna sredstva za gradnjo so gasilci pridobivali s prostovoljnimi prispevki, veselicami, tombolami in gledališkimi predstavami. Vsa gradbena dela pa so gasilci in krajani opravili s prostovoljnim delom. Že 19. marca 1905 je bil zgrajen toliko, da so v orodišče namestili gasilsko opremo in ročno brizgalno. Dom pa je bil skupno z gledališko dvorano dokončan leta 1909.

Slavnostna prireditev z razvitjem prapora in predajo gasilskega doma svojemu namenu je bila 16. maja 1909. Prireditev se je pričela ob enih popoldne. Udeležili so se jo tudi gasilci iz sosednjih društev. Med samo prireditvijo pa je okoli druge ure zagorela vozarnica – objekt, v katerem so se hranili razni vozovi za razne prevoze, tudi kočije za prevoz ljudi blejskega fijakarja v Zagoricah, takrat vas, zdaj del Bleda. Gasilci so prekinili prireditev in pohiteli gasiti požar. Ko so prispeli na požarišče, je bil požar že omejen in so skupno z gasilci, ki so požar uspešno gasili, požar dokončno pogasili, nato pa se vsi vrnil na prekinjeno prireditev in jo uspešno dokončali z veliko vrtno veselico. Na prireditvi je kot gasilec sodeloval tudi lastnik pogorelega objekta, ki je spoznal, da gori njegov objekt šele, ko so prispeli gasilci prispeli z Zagorice.

O tem požaru in o gasilcih, ki so s prireditve šli gasiti požar v Zagoricah, se je 22. maja razpisal tudi takratni lokalni časopis Gorenjc.

Presenečenje

Kristina Zima, 54, PGD Mojstrana

Sem sodnica gasilskih in gasilsko-športnih tekmovalnih disciplin, že pred leti pa tudi mentorica ekipi starejših gasilk, zato na tekmovanjih najraje sodim ekipam starejših gasilcev in gasilk, ker vaji najboljše poznam. Pa tudi druženja po tekmovanju so nekaj posebnega. Že prijazen pozdrav, stisk roke in topla beseda ti lahko pomenijo veliko.

Ko sem pred leti sodila na tekmovanju za Pokal Bohinja, je po končanem tekmovanju k meni pristopil gasilec Jože in me ogovoril: »Tovarišica sodnica, bi stopili z menoj do našega kombija?« Verjetno sem ga začudeno pogledala, a vendarle odšla z njim. Pri kombiju z

napisom PGD Kotredež je bila zbrana ekipa starejših gasilcev. Pristrčno so me pozdravili, mi podali roke in se predstavili. V zahvalo za mojo prijaznost so me presenetili z darilom. Poklonili so mi simbol njihovega kraja. Na deščici pritrjeni kos premoga, rudarska svetilka in vgravirana ploščica z napisom Rudnik premoga ZAGORJE, pritrjeni na lesenem krožniku s podpisi vseh članov ekipe. Bila sem prijetno presenečena in nikoli vas ne bom pozabila. Darilo pa še danes stoji na vidnem mestu v mojem delovnem prostoru.

Problematični hidrant

Anton Koželj, 65, PGD Kamnik

V centru mesta je bil starejši podzemni hidrant, na katerega »ni pasal« noben gasilski nastavek za gašenje požara. Kljub večletnim dopisom na občino in komunalo glede zamenjave gasilci niso bili uslišani. Iznajdljivi gasilec Tone se je s kolegom Janezom dogovoril za rešitev problema glede hidranta v centru mesta. Pri preventivnem pregledu sta vanj vsula dve pesti peska, tako da hidrant pri zapiranju ni več tesnil vode. Potoček vode je tekkel po ulici pred nosom občine. Hidrant je bil nemudoma zamenjan in še danes služi svojemu namenu. Gasilca sta tako rešila težave z dolgotrajnim dogovarjanjem in birokracijo ter poskrbela za požarno varnost v samem jedru mesta.

Prometna nesreča

Mirando Vivoda, 72, PGD Pobegi-Čezarji

Bilo je leta 1965 ali 1966. Zgodaj popoldne je zazvonil telefon: »Prometna nesreča na cesti Koper – Bertoki v smeri proti Ljubljani«.

V izmeni Mario, Mirando in Filip. Mirando in Filip sta sedla v novega Mercedesa in se odpeljala proti kraju dogodka.

Oprema za posredovanje ob prometnih nesrečah: kramp-pikon, lomilka-pajser in čisto nova motorna rezalka za železo Husqvarna.

Ponesrečenec ukleščen v avtomobilu. Potrebno bo odrezati sredinski stebriček avtomobila.

Filip je sedel za ponesrečencem in ga pokril z delovno haljo (odeje ni bilo). Mirando je prižgal motorno rezalko in zakričal: »Filip, ti drži glavo, jaz pa bom rezal«.

Ponesrečenec pa »?*#!?*!?*!*

Jasna navodila - dober rezultat!

Resnični dogodek iz časa mojega predsednikovanja GZS

Ernest Eöry, 75, PGD Murska Sobota

Ob vsakoletnih regijskih posvetih sva s poveljnikom GZS Matjažem Klaričem redno obiskovala Gasilske zveze po vsej Sloveniji. Običajno sta se nama pridružila člana predsedstva in poveljstva iz regije. Ko sva obiskala drugo ljubljansko regijo, naju je proti Loški dolini z gasilskim kombiniranim vozilom peljal član predsedstva iz Grosuplja, tovariš

Božo Knez. V vozilu se je nekaj kotalilo sem in tja. Potem ko smo ugotovili, da je to gasilski aparat na prah, se je ta nenadoma aktiviral. Znašli smo se v prahu. K sreči smo vsi trije živi in zdravi izstopili iz vozila, bili smo le precej prašni in beli. Ko smo prispeli na cilj, smo se domačinom najprej opravičili za zamudo, nato pa jih prosili, da nam omogočijo, da se umijemo in očistimo oblačila. Še danes se vsi trije spominjamo tega nevarnega dogodka, ki bi se lahko tudi slabo končal.

Ročka za delavce

Ivan Klobasa, 68, PGD Lenart, zapisala: Ljubica Omerzu

Bilo je vroče dopoldne na pepelnično sredo, ko nas je šef gradbišča poslal v »farof«, kjer je bilo potrebno zamenjati tla v jedilnici. Bili smo trije – sodelavca sta s »šajtrgo« odvažala odpadni material, sam pa sem koval načrt, kako bi delo dobro in hitro opravili.

Bili smo žejni in ravno je zvonilo poldne, ko je prišel mimo naš gasilec in župnik Martin. Povabil me je k molitvi in malo nejevoljen sem sodeloval. Ko sva zaključila, me je malce ošvrknil, rekoč: »Ti, če bi stalno pri nas delal, bi se še klet odvadil ...« Pa sem mu rekel: »Gospod dekan, pa pit tudi!« Udaril me je po ramenu, se nasmejal in rekel: »ni problema, že grem po ročko!« in prinesel pijačo za delavce.

Rojstni dan

Andrej Langus, 48, PGD Breg ob Savi

Sem gasilec iz PGD Breg ob Savi Andrej Langus. V gasilstvu sem že kar nekaj desetletji, zato se mi je zgodilo že marsikaj, vendar mi je ena zgodba najbolj pri srcu.

Vsako leto se z otroki udeležujem tekmovanj. Lansko leto pa je bilo tekmovanje prav na moj rojstni dan, zato sem okleval, naj grem na tekmovanje ali na praznovanje. Pa sem praznovanje prestavil na naslednji dan in šel raje z otroki na tekmovanje. Po končanem tekmovanju smo otroke peljali v slaščičarno, da jih nagradimo s sladkim.

Ko smo z ostalimi mentorji sedeli pri mizi, so se pričeli otroci zbirati okoli naše mize in nekaj šušljali. Postal sem bolj pozoren, kaj se dogaja, vstal sem, da bi videl kaj in kako, ko so se otroci postavili pred menoj s torto v roki in mi zapeli za rojstni dan. V trenutku se mi zarosijo oči, ko pomislim na tiste nasmejane, odkrite, resnične obraze.

Skoraj zadnja služba

Oskar Neuvirt, 58, JZZPR Maribor

Poklicni gasilec Marjan je po 30-ih letih dela izpolnil pogoje za upokojitev. Bil je hraber mož in dober potapljač, ki je rešil številna življenja. Zadnja nočna izmena pa bi se lahko končala tragično. Okrog druge ure zjutraj, ko se je Marjan vrnil iz verjetno zadnje intervencije, je legel na svojo posteljo v dežurni sobi in zadremal. Čez kakšno uro ga je zbudil razburjen glas sodelavca, ki je stal ob njem s platenko soka v roki. V zraku je bilo polno smrdečega dima. Mislil je, da bo to kakšna »zafkancija« sodelavcev, pa ni bila. Zagorel je namreč njegov polnilec za telefon, ki ga je imel ob postelji. Na srečo je sodelavec to opazil in ga pogasil kar s platenko soka, preden bi strupeni dim ogrozil Marjana, ki je v prijetnem dremežu koval načrte, kaj bo počel kot upokojenec.

Ta resnična anekdota še enkrat potrjuje dejstvo, da nevarnost preti na nas tudi tam in takrat, ko najmanj pričakujemo.

Sodelavec prej in potem

Simona Kovačič, 40, PGD Škofljica

Zaposlena sem v izrazito moškem oziroma boljše rečeno „mačo“ kolektivu.

Pogovor večkrat nanese na gasilstvo, saj smo skoraj vsi aktivni člani različnih prostovoljnih gasilskih društev.

Mlad sodelavec se je nekega dne pohvalil, da gre na tečaj za nižjega gasilskega častnika. Nehote mi je ušlo: „A šele?“ Kolega me je prestrelil s pogledom in posmehljivo vprašal: „Kaj si pa ti, no? Najbrž še začetnega tečaja nimaš, ha ha...“ Mirno sem mu odgovorila: „Jaz sem gasilska častnica II.stopnje.“ Vsi so osuplo utihnili. V njihovih očeh sem razbrala strašansko nejevero. Nemogoče, da imam jaz, ženska, najvišji čin v celi ekipi!

Od tega dne dalje me taisti sodelavec večkrat preseneti z drugačnim, spoštljivejšim odnosom. In zdaj se pogosto zgodi, da imam v kakšni vroči gasilski debati zadnjo besedo.

Starejša gasilka Mimica

Gizela Pegan, 73, PGD Il. Bistrica

Imamo veteranko Mimico, ki dela tudi s prizadetimi otroki. Bila je desetarka tekmovalne ekipe. Med izrekanjem povelja se je zmedla in rekla: »Požarni objekt naravnost, odvzem krvi iz hidranta ...« Sodnik se je samo zasmel.

Svet je res majhen

Viljem Tomat, 79, PGD Kranj Primskovo

Na velikem gasilskem sejmu »Rote Hahn« v Hannoveru so imeli leta 1994 avtomobil Rdečega križa, v katerega so vabili krvodajalce.

Nekaj Slovencev se nas je odzvalo vabilu in ko sem 4. 6. 1994, po hitrem zdravniškem pregledu, ležal na krvodajalski postelji, je na nasprotni strani ležal neznanec, ki me je vprašal od kod prihajam. Ko sem mu odgovoril, da sem iz Slovenije, je takoj rekel: »Ja, ja, Vili Tomat ste, vem«. Med pogovorom sem izvedel, da je iz Borovelj (Ferlach), iz avstrijske Koroške in se spominja, da sem bil na njihovi proslavi.

Trener s kolesom na gasilsko olimpijado v Francijo

Lidija Terbulec, 43, PGD Hajdoše

Ne boste verjeli, ampak čisto zares se je naš mentor in kondicijski trener Franci Zupanič na gasilsko olimpijado v Francijo podal s svojim najbolj priljubljenim prevoznim sredstvom – kolesom. Na lanskoletnih kvalifikacijah smo se namreč tri ekipe iz Hajdoš »borile« za nastop na olimpijadi. Francijeva zaobljuba je bila, da če se nam vsem trem ekipam uspe uvrstiti na olimpijado, bo pot iz Hajdoš do mesta Mulhause prevozil s kolesom. Uspelo nam je in tako je Franci moral držati svojo obljubo. S svojo kolesarsko ekipo se je dan po našem odhodu že podal na 980 km dolgo pot in jo v četrtek tudi uspešno zaključil v olimpijskem mestu. Seveda smo ga hajdoški tekmovalci tam z nestrpnostjo in velikim veseljem pričakali. Njegov trud nas je še bolj povezal in nam dal dodatnega elana za odločilne tekme, ki so še bile pred nami. S Francijem smo se veselili našega velikega uspeha.

Vid je pisal na GZS

Franc Juteršek, 52, PGD Libeliče

PGD Libeliče je društvo prve kategorije, vendar je za letošnje državno tekmovanje v Ormožu delegiralo kar osem enot. Med osmimi enotami, ki so se uvrstile na državno tekmovanje (na regijskem tekmovanju je tekmovalo enajst enot iz Libelič), so tudi mladinci. Ti mladi upi libeliškega gasilstva. Po uspehu na regijskem tekmovanju, so fantje še bolj zavihali rokave in se vso jesen pridno pripravljali, saj bi radi dosegli rezultat, ki so ga njihovi starejši vzorniki dosegli pred štirimi leti. Radi bi postali državni prvaki ...

V spomladanskih dneh so fantje nadaljevali z vestnim treniranjem in kmalu je bil znan datum državnega tekmovanja za mladince. »Sedemnajstega maja, v soboto, gremo v Ormož na državno tekmovanje«, je novico na vaje prinesel poveljnik društva. Vsi so novico sprejeli z navdušenjem in po končanih vajah odvihrali vsak po svoje.

Vid, skrben desetar, je prav tako odšel domov in ko je doma premetaval urnike za nadaljnje aktivnosti, je ves zaprepaden ugotovil, da ima sedemnajsti maj že zapolnjen in je nastal problem. Po nekajminutnem premišljevanju je sedel za računalnik in na spletu našel elektronski naslov Gasilske zveze Slovenije. Napisal je dopis, ki se je glasil nekako takole:

»Spoštovani,

Sem Vid iz Libelič in obračam se na vas s prošnjo, da prestavite državno tekmovanje za mladince na drugi datum, kajti jaz imam ta dan, sedemnajstega maja že zasedeno. Takrat imam namreč lokostrelsko tekmovanje in ne morem sodelovati na dveh tekmovanjih hkrati.

Vid«

Prijazni uslužbenci Gasilske zveze Slovenije so mu seveda odgovorili, da jim je zelo žal, da bi že lahko prilagodili uro nastopa njegove enote, seveda pa datuma ne morejo prestaviti.

Zgodba iz mojih dni

Franc Fekonja, 86, PGD Sv. Jurij v Slovenskih Goricah

Končno sem dočkal novo uniformo, ki me je stala celo premoženje. Urno sem se oblekel, še zadnjič poravnal rokave, se pogledal v ogledalo in si rekel: »Dobro mi pristaja.«

Bilo je nedeljsko dopoldne in mudilo se mi je na gasilsko parado, kjer smo se vsi gasilci pokazali v novih uniformah. Pohitel sem na kolo in se pognal po kilometer dolgi makadamski cesti. A glej ga zlomka, v Šauperlovem ovinku se kolesa niso držala ceste, temveč so šla povsem svojo pot, naravnost v grmovje. Hitro sem vstal in pregledal hlače. Na kolenu je zazijala velika prašna luknja. Moja prva misel je bila: »Le kaj poreče ženka?«

Zgodba z žledoloma

Anita Kopač, 40, PGD Medno

Bilo je letos, ko se je začel žledolom. Nedelja dopoldan in kuham kosilo. Vse okoli nas ledeno. Pa prileti sms po telefonu za posredovanje ob podrtih drevesih. Vprašam moža, če grem jaz na intervencijo, a bi skuhal kosilo do konca. Pa mi odgovori, da raje popoka otroke in jih pelje v gostilno. Oglasi se moj najstarejši, ki bo kmalu polnoleten in je že naredil osnovni tečaj za gasilca in pravi: "Mami bi šel jaz namesto tebe, saj imam hlače za žagati in znam žagati, mami ti itak ne znaš žagati drv!" Rečem mu: "Sine ne moreš, nisi polnoleten in ne moreš na intervencijo!" Pa mi reče: "A res ne more it?" Odgovorim mu, da naj še kakšno leto počaka in bo vse nadoknadil. (Mož je tudi gasilec, vendar v drugem društvu).

Zidar in dekan

Ivan Klobasa, 68, PGD Lenart, zapisala: Ljubica Omerzu

V PGD Lenart imamo dvoje zanimivih članov – našega (dobrega) zidarja Iveka in našega Martineka (dekana). Njuni poti se srečata vedno, ko je treba kaj zidarskega postoriti v cerkvi ali župnišču. Zgodbi sta prišli do nas preko Iveka, ki je povedal dvoje anekdot:

Ko so na lenarški cerkvi prekrivali streho, so Iveka porabili za najvišja dela: menjaval je slemenjake na strehi in zraven »vlekel« še strelovod. Ta se mu je izmuznil in začel je preklinjati, da se je kadilo.

Sodelavec ga je opozoril, da naj vendar utihne, ker Martinek (naš župnik) nese pijačo, pa ni nič zaleglo – kletvice so deževale še naprej.

Martinek se je prismejal rekoč: »Če kaj pomaga, glej, jaz bom cerkev tako dal »žegnat«, ko bo »fertik«!

Žena, gori!

Oskar Neuvirt, 58, JZZPR Maribor

Zgodilo se je v Stični. Gasilec Jure nekaj pospravlja okoli svoje hiše. Žena v pritličju v kuhinji pripravlja kosilo. Človek izmučen od dela malo sede in si odpre pločevinko hladnega piva. In ravno ko potegne prvi požirek, se mu oči ustavijo na bližnjem hribu, kjer zagleda močan dim in ogenj na tamkajšnji kmetiji.

Jure na ves glas zavpije proti kuhinji: »Žena, pri Pinterju gori!« Tako se je namreč pisal lastnik kmetije. Prične odpirati garažo, da se odpelje v gasilski dom. Pričakuje, da mu bo žena prinesla ključe vozila, da bo šlo hitreje. Ker je nekam dolgo ni, steče na dvorišče in zavpije: »Draga, kje si?« Takrat žena pogleda skozi oknu v prvem nadstropju in reče: » Jure, pri printerju ni nič narobe in nič ne gori!«

Misli mladih iz PGD Šinkov Turn,

ki smo jih združili z 2 ali 3 zgodbama in natisnili na spominsko kartico; skupaj z darilom so jo prejeli udeleženci.

ZAKAJ SEM PRI GASILCIH?

- ✧ Pri gasilcih sem, da se naučim veliko stvari ter uživam z mentorji in prijatelji. Anja, 8 (let).
- ✧ Gasilka sem, ker je tu dobra družba in lahko spoznam, kako potekajo stvari pri požarih. Lea, 9.
- ✧ Gasilec sem, da bom lahko gasil požare različnih velikosti. Matija, 9.
- ✧ Pri gasilcih sem, da se zabavam, »špricam« vodo, delam koledar in sem članica PGD Šinkov Turn. Špela, 9.
- ✧ Pri gasilcih mi je zabavno. Všeč mi je, ker lahko dobim medaljo na tekmovanjih. Ajda, 9.
- ✧ Gasilci so mi všeč, ker se tam ukvarjam s športom, se zabavam, spoznavam nove prijatelje in se naučim, kako delati z ognjem in nevarnimi snovmi. Špela, 12.
- ✧ Pri gasilcih sem, ker se tam zabavam, naučim veliko stvari, hodim na izlete in tekme. Maša, 12.
- ✧ Gasilec sem zaradi druženja, timskega dela ter želje po znanju teorije in prakse gašenja. Peter, 18.
- ✧ H gasilcem rada hodim zaradi izletov, igranja, »špricanja« vode. Zelo mi je všeč, ker se tu punce veliko smejejo. Naja, 5.

KAKŠEN JE DOBER GASILEC?

- ✧ Dober gasilec je tak, kot je moj ded, ki je hiter. Anja, 8.
- ✧ Dober gasilec je tisti, ki prostovoljno pomaga in si ne želi nič v zameno. Veliko takih je v našem društvu. Lea, 9.
- ✧ Dober gasilec je tisti, ki se ne boji različno velikih požarov v naravi. Matija, 9.

- ✧ Dober gasilec mora biti prijazen, vesel, hiter, pameten, radodaren in odkrit. V vsakem društvu mora biti tudi kakšna punca. Špela, 12.
- ✧ Dobri gasilci pomagajo ljudem, katerim so pogorele hiše, odnašajo drevesa s ceste in črpajo vodo iz hiš ob poplavih. Ajda, 9.
- ✧ Gasilec je dober, ko je pripravljen priskočiti na pomoč in si upa gasiti ogenj. Špela, 12.
- ✧ Dober gasilec je vsak, ki je pripravljen opravljati prostovoljno delo, rešuje življenja in je smešen. Maša, 12.
- ✧ Dober gasilec je tisti, ki je vedno dobro pripravljen na vse. Matej, 12.
- ✧ Dober gasilec je tisti, ki se prilagodi dani situaciji in ne dela kot posameznik, ampak dela ekipno. Peter, 18.
- ✧ Dober gasilec je vsak, ki je hiter, pameten, zabaven, rad pomaga, je iznajdljiv, pogumen, neustrašen, velik in močan. Naja, 5 in Nina, 18.

KAJ DELAMO GASILCI?

- ✧ Gasilci rešujejo življenja, pomagajo na cesti, gasijo požare, črpajo vodo iz kleti ob poplavih, hodijo na tekmovanja, se učijo novih stvari. Lea, 9.
- ✧ Gasilci hodimo na tekme, gasimo požare in popravljamo napake pri gašenju. Matija, 9.
- ✧ Gasilci tekmujemo, pomagamo gasiti požare, zbiramo zamaške za tiste, ki potrebujejo denar, mladi gledamo filme in risanke, prirejamo piknike in veselice. Špela, 9.
- ✧ Gasilci rešujejo življenja ljudem, pomagajo, če drevo pade na cesto, gasijo velike in majhne požare. Ajda, 9.
- ✧ Gasilci pomagamo pri prometnih nesrečah, gasimo ogenj, rešujemo ljudi iz ognja, spoznavamo gasilsko orodje, hodimo na tekmovanja, izvajamo evakuacije. Špela, 12.
- ✧ Gasilci gasimo požare, rešujemo življenja, črpamo vodo, se zabavamo, hodimo na tekme, kupujemo gasilsko opremo. Maša, 12.
- ✧ Gasilci pomagajo pri naravnih nesrečah, požarih, rešujejo življenja, se udeležujejo tekmovanj zaradi fizičnih in psihičnih priprav. Matej, 12.
- ✧ Gasilci gasimo požare, črpamo vodo, rešujemo življenja, delamo z otroki, pečemo palačinke, delamo voščilnice, rišemo, gledamo gasilske avtomobile. Naja, 5.
- ✧ Gasilstvo povezuje sokrajane in omogoča koristno ter zanimivo preživljanje prostega časa. Špela, 25.

KAKO PRIVABITI MLADE V GASILSKO DRUŠTVO?

- ✧ Mlade gasilce lahko privabimo z raznimi zabavami, izleti, na katerih se kaj novega naučimo. Priredimo srečanje za družine ob koncu poletja in hodimo na čim več tekmovanj. Lea, 9.
- ✧ Mlade gasilce lahko privabimo s »špricanjem« vode pred gasilskim domom. Matija, 9.
- ✧ Mlade gasilce lahko privabimo tako, da jim pokažemo, kaj znamo in s tem, da imamo veliko dobrih, nasmejanih in prijaznih ljudi. Špela, 9.
- ✧ Mlade gasilce lahko privabimo z gasilskimi igrami, veselnicami, zabavami. Ajda, 9.
- ✧ Mlade gasilce lahko privabimo s predstavitvijo gasilstva in njegove zgodovine. Špela, 12.
- ✧ Mlade gasilce lahko privabimo tako, da jih povabimo v gasilski dom, jim pokažemo, kako in kaj delamo. Maša, 12.
- ✧ Mlade gasilce lahko privabimo tako, da jim pokažemo našo tekmovalno vajo. Matej, 12.
- ✧ Mlade gasilce lahko privabimo s peko piškotkov, jih povabimo na risanje in jim pokažemo gašenje z vedrovko. Naja, 5.

O STAREJŠIH GASILCIH

- ✧ Moj dedek, ki je starejši gasilec, je hiter na vajah. Anja, 8.
- ✧ Starejši gasilci učijo nas mlajše iz svojih izkušenj in dogodivščin. Nam pokažejo star način gašenja. Lea, 9.
- ✧ Starejši gasilci vadijo za tekmovanja, se smejejo, družijo in včasih igrajo nogomet. Špela, 9.
- ✧ Vloga starejšega gasilca je, da za mlajše dela dobro in jih uči. Ajda, 9.
- ✧ Starejši gasilci so dedki in babice, ki imajo veliko izkušenj in skrbijo za gasilski dom. Maša, 12.
- ✧ Starejši gasilci imajo počasnejšo vajo, vendar veliko izkušenj. Špela, 12.
- ✧ Starejši gasilci spodbujajo, svetujejo in s svojimi izkušnjami pomagajo mlajšim rodovom. Peter, 18.
- ✧ Starejši gasilci pomagajo mlajšim, popravljajo gasilski dom, tekmujejo, hodijo na vaje, pripovedujejo zgodbe. Neja, .

O PROSTOVOLJSTVU

- ✧ Prostovoljstvo je dejanje s katerim podaš roko in pomagaš sočloveku. Špela, 25.
- ✧ Prostovoljstvo je nekaj, kar narediš iz veselja, pri tem pa ne pričakuješ drugega plačilan kot notranje zadovoljstvo in morda nasmeh. Peter, 19.
- ✧ Prostovoljstvo je svobodna odločitev o pomoči sočloveku. Špela, 25.
- ✧ Prostovoljstvo je odraz sočutja do sočloveka. Špela, 25.

Smeh je pol zdravja

Kazalo

Neprecenljiva izkušnja.....	2
34. Avgust.....	3
Alarm	3
Bom gasilec prostovol'c.....	3
Devize za avto.....	4
Diskusija.....	4
Dogodivščine veterank iz Polja	4
Fant s črnimi lasmi.....	4
Florjan v požaru.....	5
Gasilci in lovci	5
Gasilska olimpijska družina Bedrač	6
Gasilski avto.....	6
Gasilski krst.....	7
Gašenje ladje in burja.....	7
Gašenje travniškega požara v belih srajcah.....	7
Je bil sodnik Joža?.....	8
Katakombe	8
Korakanje.....	8
Krst.....	8
Kuopio 2001.....	9
Maček v jarku	9
Manda	10
Moj prvi požar	10
Na podstrešje nikar	11
Napačna ulica	11
Naš Martin (Tina) gasilec, tekmovalec do konca.....	11
Nenapovedana vaja!.....	12
Nepokošena trava	12
Neuspešno, a uspešno.....	12
Nočni požari na Hrvaškem.....	13
O gasilski šoli v Medvodah	13
Ob osamosvojitvi.....	14
Olimpijska zmaga posvečena Srečku Tomincu.....	14

Operativec na cesti	15
Pav na strehi	15
Pionirji z vodo	15
Pot na 'štangi'	15
Pot v službo, spomin izpred 60 let.....	15
Pozdrav brizgalni	16
Požar in slavnostni dogodek.....	16
Presenečenje	16
Problematični hidrant.....	17
Prometna nesreča	17
Resnični dogodek iz časa mojega predsednikovanja GZS	18
Ročka za delavce.....	18
Rojstni dan.....	18
Skoraj zadnja služba	19
Sodelavec prej in potem.....	19
Starejša gasilka Mimica	19
Svet je res majhen	19
Trener s kolesom na gasilsko olimpijado v Francijo	20
Vid je pisal na GZS	20
Zgodba iz mojih dni	20
Zgodba z žledoloma.....	21
Zidar in dekan	21
Žena, gori!.....	22
Misli mladih iz PGD Šinkov Turn,	22
ZAKAJ SEM PRI GASILCIH?	22
KAKŠEN JE DOBER GASILEC?.....	22
KAJ DELAMO GASILCI?.....	23
KAKO PRIVABITI MLADE V GASILSKO DRUŠTVO?	23
O STAREJŠIH GASILCIH.....	24
O PROSTOVOLJSTVU.....	24